

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Dortmund (Niemcy) w dniu 20 kwietnia 2023 r. – ASG 2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH/Land Nordrhein-Westfalen

(Sprawa C-253/23, ASG)

(2023/C 261/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Dortmund

Strony w postępowaniu głównym

Powódka: ASG 2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH

Pozwany: Land Nordrhein-Westfalen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, w szczególności art. 101 TFUE, art. 4 ust. 3 TUE, art. 47 KPP oraz art. 2 pkt 4 i art. 3 ust. 1 dyrektywy 2014/104/UE ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie takiej wykładni i stosowaniu prawa państwa członkowskiego, które uniemożliwia osobie, która mogła ponieść szkodę w wyniku naruszenia art. 101 TFUE – stwierdzonego ze skutkiem wiążącym na podstawie art. 9 dyrektywy 2014/104/UE lub przepisów krajowych transponujących tę dyrektywę – cesję jej roszczeń – w szczególności w przypadku szkód masowych lub rozproszonych – na upoważniony podmiot świadczący usługi prawne w charakterze powiernika, aby ten ostatni mógł ich dochodzić zbiorczo z roszczeniami innych rzekomo poszkodowanych w drodze powództwa na zasadzie kontynuacji („follow on”), jeżeli nie istnieją inne równoważne ustawowe lub umowne możliwości powiązania roszczeń odszkodowawczych, w szczególności dlatego, że nie prowadzą one do wydania wyroku zasądającego świadczenie lub nie są wykonalne z innych względów proceduralnych lub są obiektywnie nieracjonalne ze względów ekonomicznych, a zatem w szczególności dochodzenie drobnych roszczeń odszkodowawczych byłoby praktycznie niemożliwe lub w każdym razie nadmiernie utrudnione?
- 2) Czy prawo Unii należy interpretować w ten sposób przynajmniej w takim przypadku, gdy przedmiotowe roszczenia odszkodowawcze muszą być dochodzone bez uprzedniej wiążącej decyzji Komisji Europejskiej lub organów krajowych w rozumieniu przepisów krajowych, opartych na art. 9 dyrektywy 2014/104/UE, w odniesieniu do rzekomego naruszenia (tzw. powództwo samodzielne „stand alone”), jeżeli inne równoważne ustawowe lub umowne możliwości powiązania roszczeń odszkodowawczych w celu dochodzenia na podstawie przepisów prawa cywilnego nie istnieją z powodów wskazanych już w pytaniu pierwszym, a w szczególności, jeżeli naruszenie art. 101 TFUE nie byłoby w przeciwnym razie w ogóle egzekwowane, tj. ani publicznie („public enforcement”), ani w oparciu o prywatną inicjatywę jednostki („private enforcement”)?
- 3) Jeżeli przynajmniej na jedno z dwóch pytań należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, to czy w przypadku wykluczenia wykładni zgodnej z prawem europejskim należy odstąpić od stosowania odpowiednich norm prawa niemieckiego, co skutkowałoby tym, że cesje są skuteczne w każdym wypadku z tego punktu widzenia, a skuteczna egzekucja prawna staje się możliwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej (Dz.U. 2014, L 349, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ustavni sud Republike Hrvatske (Chorwacja) w dniu 28 kwietnia 2023 r. – E.P./ Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

(Sprawa C-277/23)

(2023/C 261/17)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Ustavni sud Republike Hrvatske

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.P.

Druga strona postępowania: Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18, 20, 21 i 165 ust. 2 tiret drugie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, C 202, s. 1) należy interpretować w ten sposób, że są z nimi sprzeczne przepisy państwa członkowskiego, zgodnie z którymi rodzic traci prawo do zwiększenia kwoty rocznego podstawowego odliczenia od podatku dochodowego na dziecko pozostające na utrzymaniu, z tego powodu, że wspomnianemu dziecku – jako pozostającemu na utrzymaniu studentowi korzystającemu z prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu w innym państwie członkowskim w celu kształcenia, który w związku z tym korzystał, na podstawie krajowych aktów wykonawczych, ze środków określonych na podstawie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiającego „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylającego decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE (Dz.U. 2013, L 347 s. 50) na rzecz mobilności studentów z państwa członkowskiego o niższych lub średnich przeciętnych kosztach utrzymania w państwie członkowskim o wyższych przeciętnych kosztach utrzymania, określonych zgodnie z kryteriami Komisji Europejskiej w rozumieniu art. 18 ust. 7 tego rozporządzenia – wypłacono wsparcie na rzecz mobilności studentów, którego kwota przekracza określony stały limit?
- 2) Czy art. 67 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2002, L 166, s. 1) należy interpretować w taki sposób, że są z nim sprzeczne przepisy państwa członkowskiego, zgodnie z którymi rodzic traci prawo do zwiększenia rocznego podstawowego odliczenia od podatku dochodowego na studenta pozostającego na utrzymaniu, który w trakcie pobytu na studiach w innym państwie członkowskim korzystał ze wsparcia na rzecz mobilności studentów na podstawie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiającego „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylającego decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE (Dz.U. L 347/50, 20.12.2013)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 kwietnia 2023 r. – M.M./Ministero della Difesa

(Sprawa C-278/23, Biltena ⁽¹⁾)

(2023/C 261/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.M. jako spadkobierca po M.R.

Strona pozwana: Ministero della Difesa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 5 „Środki zapobiegania nadużyciom” Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak uregulowanie włoskie zawarte w art. 2 ust. 1 legge (ustawy) nr 1023 z 1969 r. i art. 1 decreto ministeriale (dekretu ministerialnego) z dnia 20 grudnia 1971 r., które przewiduje zatrudnienie na zlecenie na okres jednego roku [w rozumieniu art. 7 decreto ministeriale (dekretu ministerialnego) z dnia 20 grudnia 1971 r. „na okres nie dłuższy niż jeden rok szkolny”], w celu nauczania przedmiotów niewojskowych w szkołach, placówkach i jednostkach marynarki wojennej i sił powietrznych, personelu cywilnego niezatrudnionego w administracji państwa, nie przewidując wskazania obiektywnych powodów uzasadniających odnowienie takiego zatrudnienia na zlecenie [które jest wyraźnie przewidziane w art. 4 wspomnianego decreto ministeriale (dekretu ministerialnego), przewidującym obniżenie wynagrodzenia w odniesieniu do drugiego zatrudnienia], maksymalnego łącznego czasu trwania umów na czas określony i maksymalnej liczby odnowień umów, a także nie przewidując możliwości uzyskania przez tych nauczycieli odszkodowania za ewentualną szkodę poniesioną w wyniku takiego odnowienia, ponadto przy braku etatu nauczyciela mianowanego tych szkół, do którego mogliby oni mieć dostęp?